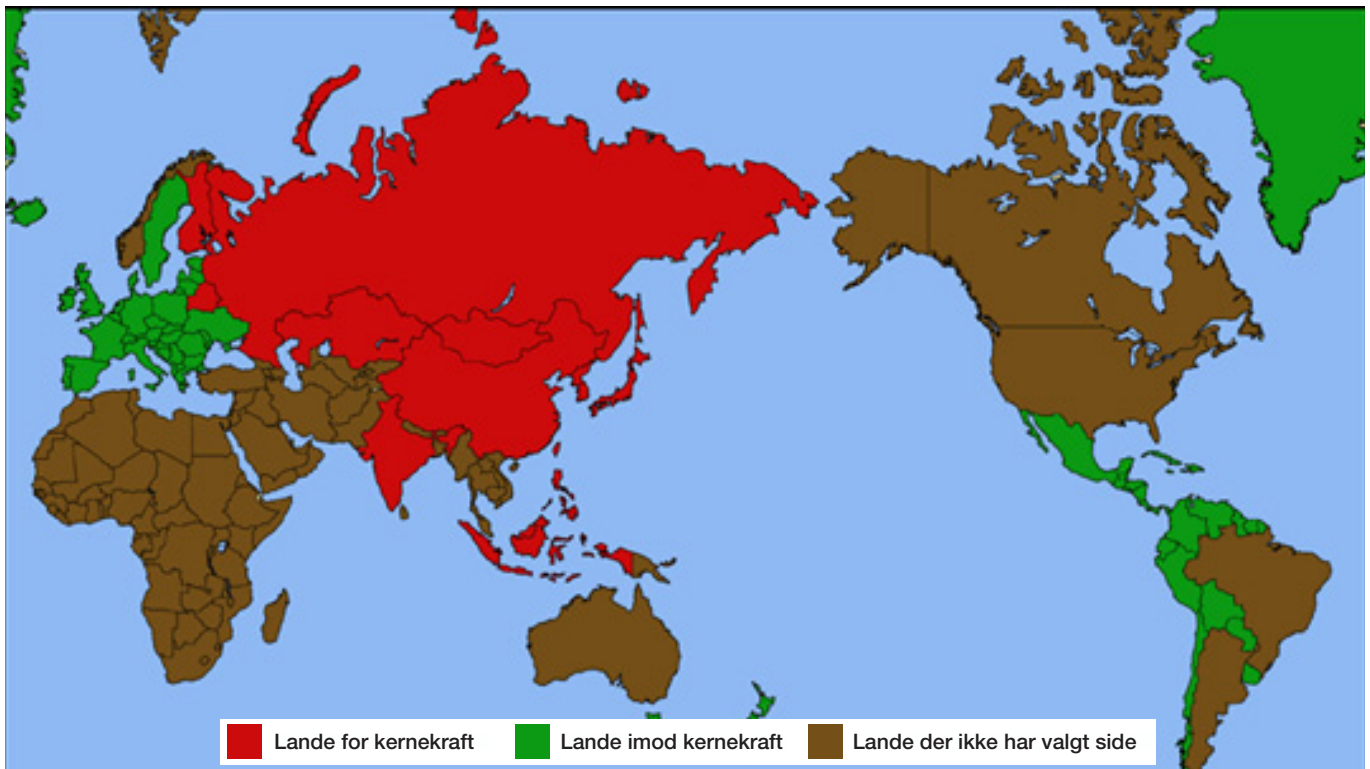

Schiller Instituttet

Nyhedsorientering februar 2010

Vejen ud af krisen:

VIDENSKABELIGT OG TEKNOLOGISK FREMSKRIDT

Schiller Instituttets formand Tom Gillesberg rettede på et møde den 4. februar en kraftig appel til både vores politikere og befolkningen. Kun et skifte væk fra grøn politik og den finansdominerede økonomiske tankegang kan bringe os ud af den største internationale finansielle og økonomiske krise i moderne tid. Hvis Barack Obama samtidigt bliver afsat, efter hans fremlæggelse af planer om at nedlægge de sørgelige rester af økonomien og det amerikanske rumprogram, kan USA gøre Asien følgeskab i en politik med kernekraft, infrastruktur og rumprogrammer. Så har Europa en vej ud af det sammenbrud af euroen og økonomien, der er helt uundgåeligt, hvis man holder fast ved den grønne tankegang og nedskæringspolitik. Hele mødet, inklusive diskussion, kan ses og høres på www.schillerinstitut.dk/drupal/node/309.

Midt i en finansiell og økonomisk krise

Vi er nu én måned inde i 2010 og det er klart, at det nuværende politiske lederskab, både i Danmark og i resten af Europa og i USA, er totalt utilstrækkeligt, i betragtning af det der står frem for os. Der skal træffes store og dramatiske politiske beslutninger i den nærmeste fremtid. Vi har et globalt finanssystem, der disintegrerer lige netop nu. Vi har nationale økonomier, der falder fra hinanden. Enorme budgetunderskud, accelererende massearbejdsløshed, og

det er helt tydeligt for alle og enhver, at der inden for de alment accepterede spilleregler man har politisk i Europa i dag, og i hvad vi kan kalde den atlantiske politiske sfære, som den har spillet ud de sidste mange år og årtier, så er der simpelthen ingen løsning til den her krise, vi står i.

Det betyder, at lige nu, jorden rundt, lige fra USA til Grækenland og mange andre lande, så forsøger man at håndtere den her krise vi har, gennem at sige: »Vi skal have drakoniske nedskæringer. Vi må skære ned på al

**KONTAKT OS: Skt. Knuds Vej 11, kld. tv., 1903 Frederiksberg C, 1551-5648408
35 43 00 33 • SI@SCHILLERINSTITUT.DK • WWW.SCHILLERINSTITUT.DK**

ting. Væk med alle offentlige investeringer. Væk med sundhedsvæsenet, væk med uddannelsessystemet. Alt det, der koster alt for mange penge. Nu må vi reducere det. Så må vi køre det ned på et minimumsniveau, og så se, om vi kan klare os tre måneder til». Og når der så er gået tre eller seks måneder til, så siger man, »Nu må vi skære ned igen. Væk med pensionerne. Nedsikringer i lønningerne« osv.

Global opvarmning var svindel

Og samtidig med at man gør det, så siger man: »Der er ikke nogen vinter derude. Der er global opvarmning. Vi har ikke set noget – der er ingen forandring. FN's klimapanel – det kan godt være, at der er daglige rapporter om, at det er svindel og bedrag, det de har lavet, nye afsløringer af hvordan man simpelthen har fundet på ting, som man har skrevet ind i sine rapporter som videnskabelige data. Ikke desto mindre, skal vi stadigvæk tro på global opvarmning. Vi skal stadigvæk tro på, at det vigtigste problem vi alle sammen står overfor, det er at sætte vindmøller op, det er at få solfangere op, det er at sørge for at bruge alt, hvad vi har af økonomiske ressourcer, på den type primitive ueffektive energikilder. For det skylder vi jo de kommende generationer.«

Og hvis ikke vi er i stand til at ændre det, ja, så er der ikke nogen fremtid. Og hvis ikke vi er i stand til at lave et kulturelt skifte tilbage til videnskabeligt og teknologisk fremskridt, så forsvinder vores civilisation her, og i det hele taget det vi kalder den europæiske civilisation, meget hurtigt som en politisk faktor i verden.

Løkke Rasmussen-regeringen en fuser

Det betyder, at vi her i Danmark har en masse politikere, som plejer at lege politik. Vi har en statsminister, som leger statsminister. Når der så kommer kritiske spørgsmål, som f. eks. 80 ambassadører der gerne ville snakke med ham, om hvad der egentlig gik galt med klimatopmødet, og det ene og andet, så siger han: 'Jeg må desværre melde afbud, fordi min datter har forstuvet foden'. Og når der kommer kritiske spørgsmål til det, så skynder han sig at tage ned til de varme lande på ferie.

*Gå aldrig tilbage
til en fuser!*

Vi har en forsvarsminister, som siger: 'Så længe, at min egen pressechef ikke fortæller mig personligt (og jeg skal nok lade være med at spørge ham), at det var ham, der lakkede, at man skulle have danske jægersoldater til Afghanistan, så har jeg ikke hørt noget, og så kan jeg lade som om, at den information ikke eksisterer.'

Vi har en økonomiminister, som ikke har den fjerneste idé om, hvad økonomi er, og hun gør bare, hvad bureaukraterne fortæller hende hun skal gøre, med

hjelpepakker til bankerne osv. osv. Alt imens den danske fysiske økonomi får lov til at falde fra hinanden. Der er ingen investeringer. Der er ingen panik, man fortsætter med at lade det hele falde fra hinanden.

Og hvad værre er, mens alt det her disintegrerer med en utrolig hastighed, så har vi en opposition, som gør hvad? Som siger: 'Det vigtigste angrebepunkt på denne regering, det er, at den ikke er grøn nok. Der kommer ikke vindmøller nok op. Der er ikke klima nok. Man tager ikke det her seriøst.'

Verden efter Obama-administrationen

Så, på den her baggrund vil jeg sige, at det er værd at gå ind og lytte til den webcast, som den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouche havde den 30. januar, og som man kan gå ind og lytte til på www.larouchepac.com. Som man også kan gå ind og lytte til på vores danske hjemmeside www.schillerinstitut.dk, som for øvrigt i morgen bliver relanceret i en ny og forrygende udgave, og som vil fjerne enhver undskyldning danskere måtte have for ikke at følge med i, hvad der foregår i verden. Der vil være daglige automatiske opdateringer, både med videoer fra LaRouche-kampagnen i USA, nyhedstelegrammer osv. fra den store verden, som alt sammen kan findes på vores hjemmeside, og dermed fjerner vi enhver undskyldning, man måtte have for, at man ikke ved, hvad man skal gøre med den nuværende globale krise. Man har simpelthen mulighed for direkte at sætte sig ned dagligt og følge med - og blive klogere.

Men den webcast som LaRouche holdt her 30. januar, var faktisk ret dramatisk med en titel, som lød: *Verden efter Obama-administrationens endeligt*. Det vil sige, hvad er det for en verden vi kommer ud i, og hvordan kan vi håndtere den verden, der kommer efter noget som skal ske her og nu, nemlig at Obama-administrationen skal gå af. At den katastrofe som Obama-administrationen har været, gennem at være en endnu værre fortsættelse af den politik som Bush førte, det må nu tage slut. Det må nu erstattes af noget andet.

Grønne og røde lande

Og LaRouche brugte som et gennemgående tema i sin webcast, det her kort (se forsiden). Et verdenskort, hvor verden er delt op i rødt, grønt og brunt. Hvor de røde lande repræsenterer nationer, hvor man lige nu satser stort på kernekraft og videnskabeligt og teknologisk fremskridt. Hvor de grønne lande, med Danmark midt i, repræsenterer lande, hvor man har afskrevet videnskabeligt og teknologisk fremskridt, og i stedet for satser på vindmøller og solceller. Og hvor vi så har en masse brune lande, som skal vælge om de nu vil gå til den ene eller den anden side.

Og hvis man ser på de røde lande: Det er Kina, det er Rusland, Indien, en lang række lande i Asien specielt, som satser både på kernekraftværker, også en hel ny type kernekraftværker baseret på thorium og en masse andre spændende ting, kernefysiske processer, og højhastighedstog

i stor målestok, infrastrukturinvesteringer osv.

Og så har vi de grønne lande, frem for alt EU, som siger: »Nej. Der var en gang, vi skulle have kernekraft og udvikling. Det gider vi ikke mere. Nu skal vi have klimapolitik.«

Det større spørgsmål i den her sammenhæng er så selvfølgelig, som LaRouche lagde det på bordet i sin webcast: »Hvad vej går USA?« Vælger man at gå sammen med den røde blok eller den grønne blok? Og hvor LaRouche direkte lagde det frem. Han sagde, »Vi må bringe USA over Stillehavet til nationerne i Asien – glem Atlanten. Atlanten er et problemområde nu – men over Stillehavet til Asien, til Sibirien, til Kina, til Sydkorea, til Japan, til Indien etc. Og til østkysten af Afrika. Det må vi gøre, så vi kan komme i bevægelse. Vi kan bygge et internationalt netværk af højhastigheds magnettog, som vil forbinde de fleste kontinenter på denne planet, undtagen Australien. Og det er vejen, som John Quincy Adams og hans efterfølgere i den amerikanske tradition ønskede, at vi skulle gå.«

Og det, der desværre er rimeligt tydeligt, det er, at den vej kan USA ikke gå med Obama som præsident. Det blev understreget, hvis man skulle have været i tvivl, da Obama holdt sin tale til nationen, hvor han igen slog på, 'min sundhedsreform, den skal igennem, koste hvad det vil, ligegyldigt om befolkningen er totalt imod det. Vi skal have klimapolitik. Vi skal have grønne jobs. Og så skal vi ellers gå ind og forsøge at få orden i budgettet gennem nedskæringer, nedskæringer og nedskæringer'.

Obama skrotter NASA og fremtiden

Efterfølgende fremlagde han et budgetforslag, hvor han ligesom understregede, hvad han har gang i, gennem at sige: 'Og så for i øvrigt skal vi, i princippet, nedlægge NASA, nedlægge det amerikanske rumprogram'. Det program, man har lige nu for at komme til månen og til senere at kunne lave en Mars-ekspedition, alt det skal skrottes. De programmer, man har haft gang i de senere år for at finde en erstatning for rumfærgen, noget der efter rumfærgens endeligt skal sørge for at USA stadigvæk kan komme ude i rummet, det skal skrottes. Så er der ingenting tilbage.

Så har man fået ødelagt den amerikanske økonomi. Der er ingen produktion, den er flyttet til Kina. Landbruget hænger i en tynd tråd. Bilindustrien og sådan noget, det er langt tid siden, der er skete noget der. Det der er tilbage af amerikansk højteknologi, i NASA og lignende, det skal nu også skrottes.

Det er en understregning af, at Barack Obama ingen lighed har med Franklin D. Roosevelt, og han sagde for i øvrigt ved et nyligt møde med Senatets demokratiske

medlemmer: »Vi kan ikke bare gå tilbage til New Deal og forsøge at lave alle de samme tiltag som i 30'erne og så tro, at de vil virke i det 21. århundrede«. Var der nogle, der havde troet, at han var en ny John F. Kennedy? John F. Kennedy opbyggede NASA, Barack Obama vil nedlægge det.

LaRouche: Rigsretssag imod Obama

Som en direkte følge af det her, kom Lyndon LaRouche ud med en meget barsk udtalelse her i går, hvor han sagde, at tiden nu er kommet til at rejse en rigsretssag imod Obama for at afsætte ham som præsident. LaRouche sagde den 3. februar 2010 som følger:

»Præsident Barack Obamas erklærede hensigt om at lukke og ødelægge selve kernen i NASA-programmet er, når man lægger det til den Hitler-lignende sundhedspolitik og den alment destruktive tendens i alle Obamas ledende politiske tiltag, gået et skridt videre, end det kan accepteres. Der er ikke længere plads på denne planet til at USA og præsident Obama kan være på samme sted.«

»Nødvendigheden af Obamas afgang, enten gennem hans tilbagetræden eller afsættelse ved

en rigsretssag, er nu et eksistentielt spørgsmål for vores republik og hele planetens velfærd i almenhed.«

»Siden vores republik blev grundlagt, har vores nations eksistens været betinget af opsving med videnskabsdrevne og lignende stigninger i arbejdsstyrkens produktive kræfter, både per person og per kvadratkilometer af vores territorium. Særligt siden præsident George W. Bush Jr.'s regeringstid og nu under Obamas er det videnskabelige og teknologiske grundlag, som vores nations eksistens har levet godt på, blevet ødelagt skridt for skridt. Vores industrier er væk, sikkerheden i vores fødevarerforsyninger er blevet undermineret, og nu er så udraderingen af den sidste bastion i vores evne til teknologisk fremskridt, rumprogrammet, blevet sat på dagsordenen.«

»Tiden er simpelthen kommet til at præsident Obama må gå af, enten af egen fri vilje, eller med hjælp fra os. Hensigten bag vores nationale forfatning kræver det.«

Så kan man spørge, er der ikke noget, der skal være den formelle grund [til at rejse en rigsretssag], skal han ikke have brudt loven? Det Barack Obama har gjort, er langt værre end at bryde loven, eller da man rejste en rigsretssag imod Clinton for at have haft en affære med en eller anden studentermedhjælper.

Oprør imod Obamas ødelæggelse af USA

Det, Barack Obama gør netop nu, er at afmontere og ødelægge det, der er tilbage af USA. Simpelthen skrotte

Ifølge den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche er Obamas forsøg på at nedlægge det amerikanske rumprogram sammen med hans Hitler-lignende sundhedspolitik lig med forræderi og bør føre til Obamas umiddelbare tilbagetræden eller afsættelse ved en rigsretssag.

nationen, og det må ikke ske, det må han ikke få lov til. Det, Obama gør netop nu, er en pointering af, at han ikke er en amerikansk patriot, eller en person, der arbejder for amerikanske interesser. Han er en britisk agent. Han gør alt hvad han kan, på vegne af de gamle interesser fra Det britiske Imperium, for at ødelægge USA og sørge for, at det ikke er den stopklods imod global frihandel, globalisering og overtagelsen af verden fra private finansielle interesser med centrum i London og andre steder.

Så Barack Obama har fortsat den ødelæggelse af USA, som Bush stod for. Man kører staten bankerot. Man giver skattelettelser. Man giver enorme hjælpepakker til bankerne, redningspakker til spekulanterne. Man lavede det største røveri i USA's historie, begyndende under Bush med de her hjælpepakker til finansverdenen med Hank Paulson som finansminister og Bent Bernanke i Federal Reserve, og fortsatte så under Obama med en ny finansminister, Geithner. Ingen hjælp til økonomien eller amerikanerne. Kun til private banker og finansielle interesser.

Og den amerikanske befolkning, de er rasende. Det var, hvad man så i Massachusetts, hvor et stensikkert demokratisk sæde i senatet, det som Ted Kennedy havde haft, pludselig gik til en ukendt republikaner, Scott Brown. Og den politiske eksplosion i Massachusetts var så stor, at en del af de amerikanske politikere i Washington faktisk blev lidt rystede, begyndte at se sig om efter en eller anden mirakuløs måde, hvorpå de kunne begynde at virke troværdige overfor befolkningen, se ud som om de repræsenterer deres interesser. Og det giver problemer for nogle af de her folk i Obamas regering.

AIG-skandalen afslører kæmpe svindel

Der var en høring, der fandt sted i Repræsentanternes Hus den 27. januar, om den serie af hjælpepakker man gav til den amerikanske forsikringsgigant AIG, American International Group, hvor man gav 185 mia. dollar i amerikanske skattepenge til AIG. Ikke for at AIG skulle få pengene, men for at AIG kunne udbetale pengene til en række private banker, deriblandt en række europæiske banker. Og det, der var det mystiske i det her, foregik i efteråret i 2008, da AIG [kom i problemer], i kølvandet på at Lehman Brothers gik ned og hjem og der var en stor turbulens. De havde en hel masse derivatkontrakter, bl.a. en masse credit default swaps [forsikringer imod at en kreditor går konkurs], som andre banker havde tegnet hos dem, og som de nu skulle udbetale i henhold til kontrakten.

Så, under normale omstændigheder var det der så ville ske, at de ville gå konkurs. Og så ville de andre banker kunne kigge i vejviseren efter de her penge de skulle få, eller

også ville man i alle al mindelighed have lavet en aftale og sagt: »Hvis I ikke vil have, at vi går konkurs, så må vi finde ud af, at I får 20% af det, I skulle have, eller 30%. Et eller andet.« Og så er bankerne glade, fordi de i hvert fald får noget.

Det, der var det spektakulære, var, at da staten gik ind og reddede AIG, så udbetalte man 100% af alle de krav, som de private banker havde. Hvilket ellers aldrig ville forekomme. Og spørgsmålet er: »Hvorfor skete det?«

Finansminister Geithner lyver til kongressen

Og så begynder fortiden og nutiden at blive sammenblandet, for den nuværende finansminister i USA, Timothy

Finansminister Geithner og føderalbankchef Bernanke lyver begge om deres centrale rolle i at overføre 185 mia. dollars til private banker i AIG-skandalen. Hvornår må de gå af?

Geithner, sad dengang som chef for New York Federal Reserve Bank, og var manden, der faktisk arrangerede, at AIG udbetalte alle disse penge til de private banker. Godt nok sagde Geithner selv, da han blev interviewet på høringen i Repræsentanternes Hus: »Jeg trak mig tilbage fra den daglige ledelse, aktiviteterne og beslutninger hos New York Federal Reserve Bank, og det kan mine kollegaer både i Washington og New York bevidne.« Det sagde han under ed.

Problemet er blot, at det var en lodret løgn. Neil Barovsky, som er leder af TARP, det hjælpeprogram staten oprindeligt lavede til bankerne, kom direkte ud under vidneansvar på samme høring og sagde, at lederne hos Federal Reserve Bank i New York, sagde til hans medarbejdere, at de havde mødtes med Geithner om, hvad man skulle gøre med AIG, og at Geithner var helt enig i det, og faktisk var arkitekten til hele aftalen. Og at de havde fået direkte ordrer fra Geithner til at køre det på den her måde.

Samtidig, den 25. januar, kom der så en rapport fra en anden repræsentanthuskomité, Komitéen der holder tilsyn og kommer med forslag til reformer i statens aktiviteter, om hvordan Federal Reserve kæmpede for at mørklægge detaljerne til hjælpepakkerne til AIG's handelspartnere overfor det amerikanske folk.

Man lavede den her redning af AIG, men da man havde så gjort det, forsøgte man at forhindre at offentligheden skulle få tilgang til, hvad det var, man havde gjort. Og som en del af den rapport, har man bl.a. e-mails, der beviser, at Geithner var dybt involveret i både at lave hjælpepakken og i den efterfølgende mørklægning. Desuden havde han en mødekalender, som viste, at han havde seks formelle møder om AIG-sagen i løbet af november 2008 med sin stab, og han havde masser af telefonsamtaler lige da den foregik, osv., osv. Så han forsøger sig med at lyve i den tro, at han har så mange venner i Washington, at han kan slippe af sted med det. Man lyver bare, og så forsvinder det her af sig selv.

Darrel Issa, som er en repræsentant i Repræsentanhuset

fra Californien, kom direkte ud og sagde efter høringen, at »hvis han, Geithner, eller nogle andre tror, at denne undersøgelse vil stoppe efter dagens høring, så tager de helt fejl. Det her skal man ikke slippe af sted med.« Det er Geithner.

Føderalbankchef Bernanke dybt involveret

Så er der Ben Bernanke, chefen for Federal Reserve, som også var dybt involveret, både under Bush-administrationen og nu under Obama-administrationen, med alle de her forskellige ting og sager. Og som direkte var involveret i AIG-aftalen. Han er derfor også kommet i søgelyset. Godt nok så blev han, dagen efter man havde denne høring, godkendt til en ny periode som chefen for den amerikanske Federal Reserve Bank. Efter ekstremt hårdt pres fra Obama og Det hvide Hus, fordi mange senatorer faktisk syntes, at det nok ville være en god idé at få ham listet ud af bagdøren, og få noget andet ind. Men man tvang det igennem, så han blev godkendt med 70 stemmer for og 30 imod. Som dog er helt uhørt. Der har aldrig været en chef for Federal Reserve som har haft så stor modstand. Sidder han så sikkert i sadlen? Ja, lige så sikkert som Nixon sad, efter han vandt sin store sejr ved sit genvalg.

Faktisk, så har samme Issa skrevet et brev til komitéens formand, Adolphus Towns, om at man nu på samme måde som man har fået dokumenter fra New Yorks Federal Reserve Bank, skal have det fra den nationale Federal Reserve Bank, og så skal man se, hvad de dokumenter viser. Man ved faktisk allerede, hvad de vil vise, for man har en »whistleblower« inde i Federal Reserve, der fortæller, at dokumenterne beviser, at det var Bernanke personligt, som gennemtvang, at man skulle lave denne hjælpepakke til AIG, og at man skulle betale bankerne 100% af deres tilgodehavende, selv om det var helt unødvendigt.

Faktisk var det sådan, at han gjorde det, på trods af at der var en rapport, der blev lavet af Federal Reserves ansatte, som foreslog, 'at det vi skal gøre er at lave en konkursbehandling af AIG. Vi skal slet ikke lave en hjælpepakke.' Det gik Bernanke imod og sagde: 'Nej, de private banker, de skal have deres penge – Goldman Sachs, Deutsche Bank, Credit Suisse, Barclays Bank, osv. De skal alle sammen have en stor check fra de amerikanske skatteydere.'

Så Barack Obama kom ind som præsident, mens alt det her forgik. Han kunne have skiftet kurs. Han kunne have lagt en anden politik. Han kunne have sagt, »det her er forkert. Vi skal have forandring.« I stedet for tog han de nøglepersoner, som havde været involveret i at lave det største røveri mod den amerikanske befolkning nogensinde, og satte dem til at lede den økonomiske politik. Timothy Geithner blev indsat som Finansminister, og han sørgede for, at Ben Bernanke blev genudnævnt som chef for Federal Reserve. Derefter siger han, at nu skal vi have nedskæringer. Vi skal ødelægge sundhedsvæsenet, og så skal vi også lige skrotte NASA. Det er grunden til, at Obama må væk.

Euroen i dyb krise

Desværre er det ikke kun i USA, at man har den slags

problemer. I Europa er vi på vej ind i det største politiske og økonomiske stormvejr i moderne tid. Tæppet er simpelthen ved at blive trukket væk under euroen. Ikke af nogle ubehagelige Mr. Evils derude i den store verden, men simpelthen pga. hele konstruktionen af euroen. Som den tidligere danske nationalbankchef Erik Hoffmeyer sagde det [for en del år siden], så er det en konstruktion, der nok fungerer fint i solskin, det er bare ikke så godt, når det bliver regnvejr eller storm. Og det er, hvad vi er på vej ind i nu. For man har en økonomisk enhed, en valuta, fælles for en hel masse lande, men man har ikke en fælles politisk enhed til at bakke den op, som man har det i USA.

Det er baggrunden til, at dollaren pludselig er steget kraftigt i det sidste stykke tid. Det er ikke fordi dollaren er stærk. USA har rekordunderskud og mange andre ting. Det er simpelthen, fordi euroen er i store problemer.

Og man kan bare se det herhjemme i Danmark. Nationalbanken har det absurde problem, at penge fosser ind i nationalbankens kasse. Vi har nu valutareserver for over 400 mia. kr. i udenlandske valuta. Det er dobbelt så meget, som vi nogensinde kunne drømme om at have. Og er ligesom et tegn på at folk har problemer med, hvor de skal sætte deres penge. Danmark har i det mindste sin egen valuta. Vi er i det mindste ikke en del af euroen. »Sæt pengene i Danmark, for pokker.« Og det er på trods af, at rentespændet mellem den danske krone og euroen er reduceret til 0,1%. Det er i princippet ikke-eksisterende.

Grækenlands håbløse situation

Det alle spørger sig om, det er: »Har euroen en fremtid? Hvornår disintegrerer den?« Lige nu er fokuset på den græske krise, hvor Grækenland længe har haft økonomiske problemer. Sidste år var underskuddet på 13%. Det er da meget pænt. Man har en gæld på 254 mia. euro. Det er sådan cirka 172.000 kr. per græker. Men man skal også refinansiere det her. Faktisk skal man i løbet af i år ud og skaffe 53 mia. euro til at refinansiere sine lån. Rentesaften på deres 10% statsobligationer, som er den de primært bruger til at finansiere det her hul i kassen, steg bare tirsdag med 0,37 procentpoint til 7,11%. Og det er over dobbelt så meget som den f.eks. er for tyske statsobligationer, på trods af at man har samme valuta, nemlig euroen. Onsdag steg den så med 0,49 procentpoint, så renten er oppe på 7,60%.

Det er kun en del af problemet fordi samtidigt har de græske banker jo også potentielt set et problem. De har en stor del af deres formuer stående i græske statsobligationer, som jo falder dramatisk i værdi pga. det her. Og de behøver også finansiering for 110 mia. euro i år. Og hvordan var det nu, man løste problemet i f.eks. Danmark, når bankerne havde problemer, og skulle låne penge, fordi de ikke kunne låne i udlandet? Så måtte de låne af den danske stat. Kan de gøre det i Grækenland? Nej.

Så der er en stor krise, og det er det, der har gjort, at man ønsker at få gennemtvunget disse nedskæringer i Grækenland, for Grækenland er kun en lille del af et langt større problem. Det som man populært på engelsk kalder

»the PIGS« – grisene. Og det er typisk britisk humor. Det står for Portugal, Irland, Italien, Grækenland, Spanien. Man får den her forkortelse PIGS. I den her sammenhæng er det en dominoeffekt, der er i gang lige nu. Grækenland har sine problemer. Italien, de har et underskud på 5% på årets finanslov, men de har 110 % af bruttonationalproduktet i gæld! Det kan de aldrig betale. Portugal: et underskud på 9,3%. Irland: 11,5%.

Spanien er den store krise

Men – og det er så det som det virkelig drejer sig om – Spanien, Spanien, Spanien. Grækenland, det er et lille problem, man kan glemme, hvis der er noget. Spanien er en stor økonomi, og som lige nu faktisk spiller, pga. forskellige omstændigheder, en stor rolle i det globale finanscirkus. Og Spanien har – den danske boligboble er vand ved siden af det, de har været igennem i Spanien. De har haft enorme prisstigninger på boliger. De har haft en enorm bygning af nye hoteller og boliger, ferieboliger og fandan og hans pumpestok. De spanske banker har allerede for et år siden måtte afskrive 2,6% af alle udlån som såkaldte dårlige lån. I år, i december, var man så kommet op på 5,1% af samtlige udlån, der var dårlige lån og skulle afskrives.

Men det er ingenting, imod hvad det bliver. Indtil nu er priserne på boligmarkedet dernede kun faldet med 20%, så det skal langt, langt længere ned, og der vil være langt større tab. Allerede nu har man i Spanien tabt en million jobs i byggesektoren. Arbejdsløsheden er på 19,5%. Ungdomsarbejdsløsheden ligger mellem 45-50%, underskuddet på 11,4%. Og det her er ikke noget statistisk. Det er noget, der bliver værre, og værre, og værre. Bare arbejdsløsheden gik fra at være 17,9% i 3. kvartal til 19,5% i 4. kvartal.

Banco Santander – en britisk brik

Så det er et enormt hul, og det er en stor økonomi. Og det er en økonomi, hvor specielt en af ingredienserne i økonomien, noget der hedder Banco Santander [Spaniens største bank], faktisk er blevet en stor spiller globalt, og er blevet et instrument for City of London og Det britiske Imperiums internationale operationer. Denne Banco Santander er, udover at den er en af Europas største banker, partner med Royal Bank of Skotland, som er direkte koblet ind i det britiske kongehus' operationer. Banco Santander står faktisk lige nu for 20% af alle nye boliglån i England. Den er den tredjestørste bank i Brasilien, efter man sammen med Royal Bank of Skotland overtog Banco Real fra ABM Amro, da de trak sig ud af Brasilien.

Så Banco Santander er en meget international spiller i alle disse forskellige ting og er en del af den britiske finanssfære... De gik hårdt ind i Brasilien og satsede stenhårdt på at kontrollere Lula, den brasilianske præsident. Faktisk spenderede de rigtige mange millioner på at få ham valgt og senere, da Brasilien havde problemer med at få internationale lån, så var det Banco Santander, der sørgede for, at der stadigvæk var internationale lån til Brasilien, fordi det er rart at have en god forbindelse der.

Og i kampen for internationalt at forsøge at forhindre den her 4-magts aftale, som LaRouche har lagt frem, en aftale mellem Kina, Rusland, Indien, og U.S.A., så forsøger man at sige: »Nej, det skal være en aftale mellem Kina, Rusland, Indien og Brasilien – BRIC«. Hvor »B« står for »Brasilien«, men med et meget stærkt input fra London [og i virkeligheden betyder »britisk«].

Grækenland lakmустest for nedskæringer

Det kommer vi til at høre meget mere til, fordi der er denne spanske krise, som ingen snakker om. Alle snakker om Grækenland, Grækenland, Grækenland. Men det er ikke det, det drejer sig om. Det andet er for farligt. Den spanske syge. Det vi snakker om, er derfor ikke kun en eurokrise. Vi snakker om internationale bankkriser, vi snakker om alt det, som alle nu er ude at sige, at vi har lykkeligt lagt bag os. Og det er under disse omstændigheder, at det kritiske spørgsmål bliver: Hvad gør vi så under disse forhold? Laver vi det, som man nu forsøger at få gennemført i Grækenland? Drakoniske nedskæringer? Ofre befolkningen? Eller kommer vi op med en ny politik.

Er vi villige til at sige: »Nu dropper vi, ligesom disse røde lande, grøn idioti, nu dropper vi den her politik, som prins Philip har lagt frem fra London, hvor det bare drejer sig om at reducere jordens befolkning til to mia., og så er den hellige gral vel forvaret. Nu skal vi gå en hel anden vej.«

Ulla Tørnæs og regerings misantropi

Og der vil jeg bare sige, at Danmark lige nu stadigvæk spiller en ekstremt negativ rolle i, hvad der skal ske internationalt. Ligesom vi så det med hele mobiliseringen for COP15-mødet her i København, da der den 18. november, et par uger inden klimatopmødet gik i gang, var en konference på Københavns Universitet, hvor den danske Udviklingsminister Ulla Tørnæs holdt en tale om klima, befolkning og ligestilling. [Med som taler på konferencen var Roger Martin fra den britiske malthusianske tænketank Optimum Population Trust, der er talsmænd for en drastisk reduktion af jordens befolkning. Med den nuværende udvikling anslår man, at verdens befolkningstal vil nå ni milliarder i år 2050. Tænketanken siger, at den mest effektive klimapolitik er at reducere antallet af mennesker, og kræver, at man gennem en målrettet politik reducerer befolkningstallet til den miljøbelastning 5,1 mia. mennesker udgjorde i 2003. Det vil sige, at man vil forhindre milliarder af menneskers kommende eksistens. Dette folkemord skal gennemføres i klimaets hellige navn.]

Og på konferencen var også en repræsentant fra FN's befolkningsprogram UNFPA inviteret med som gæst, som så fremlagde deres nye rapport, om hvad vi skal gøre med hele befolkningsproblematikken, og hvor de sagde: 'Eureka! Der er en virkelig effektiv måde at reducere CO2-udslippene og dermed gøre noget for jordens klima. Sørg for, at der er færre mennesker.'

Og i det lys er det så, at Ulla Tørnæs på denne konference i København, sagde det, hun så kom ud med i medi-

erne bagefter, hvor hun sagde til Berlingske Tidende, at vi fra den danske regerings side vil tage ansvar for dette, vil forsøge at få befolkningsbegrænsning ind i slutdokumentet i København. Vi ved godt, at det er svært, at der er nogle katolske lande, der har lidt svært med det her, men vi vil slås for sagen.

Samme Ulla Tørnæs dukkede nu op i Schweiz på [det netop afholdte] World Economic Forum i Davos, hvor hun åbenbart deltog i en række paneler, jeg ved ikke hvilke, men hun sagde selv [i et interview i Berlingske Tidende den 30. januar], at bistandspolitik var et stort emne på konferencen i Schweiz. Man skal have en ny bistandspolitik, og denne nye bistandspolitik ligger helt i samme ånd, som det Danmark nu gør. Vi skal nemlig hjælpe kvinderne. Ikke noget med at give u-landsbistand til landene, og lade dem selv administrere programmerne. Næh, det skal gives til private, så vi kommer væk fra disse nationalstater.

Men man kan ikke give det til hvem som helst. Næh, man skal give det til kvinderne, fordi, siger hun, kvinderne det er familien. Fungerer mødrene, kvinderne, så fungerer familierne. Men, der er mere til det end som så. For, siger hun, hvis vi hjælper kvinderne, og kvinderne bliver bevidste, og kvinderne vil uddanne sig, så vil de heller ikke finde sig, i at de ikke kan få prævention. Og vi må styrke kvinderne, så de kan gå op imod den gængse kultur mange af disse lande har, også i den muslimske verden, hvor man har denne idé om, at man skal have en masse børn.

Så, det som den store folkeindsamling her i landet udover Haiti drejede sig om, det var at få danskerne til at betale penge til, at nødhjælpsorganisationerne kan tage ned til Afrika, hjælpe kvinderne i Afrika, med den bagtanke, at de ikke skal have så mange børn, så der ikke er så mange afrikanere [i fremtiden]. Det er dagsordenen.

Bill Gates og milliardærernes klub

Og det som Ulla Tørnæs kunne rapportere som den gode nyhed var, at det ikke kun er stater, der diskuterer at lægge u-landsbistanden om (selv om hun sagde, at alle ikke er enige), men det gør private fonde også. Faktisk annoncerede Bill og Melinda Gates Foundation i Davos, at de, de næste ti år, hvert år vil give 1 mia. dollar til vaccinationsprogrammer og lignede ting i Den tredje Verden. Det er jo dejligt. Det er jo godt. Hmmm. Hvorfor giver de penge til vaccinationsprogrammer? Fordi, når man f.eks. laver vaccinationsprogrammer i Afrika, så vil de afrikanske kvinder blive interesseret. Så får de her programmer troværdighed, så kan man engagere kvinderne, og så kan man køre den politik, man egentlig vil have.

Og det kom faktisk frem lidt tidligere sidste år, at der den 5. maj 2009 var et meget specielt møde, der fandt sted på Manhattan hos Sir Paul Nurse, en britisk nobelpristager og biokemiker, som også er præsident for Rockefeller University, og det mødet gik ud på, var at diskutere hvorledes, at man kan begrænse jordens befolkning under dække af at give humanitær hjælp. Hvem var til stede? Det var Rockefeller, Warren Buffet, George Soros, Oprah Winfrey, Bill

Gates med flere. Milliardærernes Klub.

Jeg nævner det bare, for det er et tegn på en syg misantropi, menneskefjendskhed, som faktisk har sneget sig ind, og gået hen og blevet alment accepteret her i Danmark og i den europæiske kultur. Det er denne europæiske syge, som vi skal gøre op med, hvis vi skal være en del af fremtiden. Den her idé om nulvækst. Idéen om at mennesket er problemet, at mennesket er et eller andet som kommer og æder alle resurserne fra naturen, og at det ville være bedre, hvis mennesket slet ikke var der. Og hvor man er gået i krig imod kernekraft, imod rumforskning, imod udvikling, imod alt stort, og så har sagt: »Nej, vi skal have vindmøller og solenergi i stedet«.

Kina vil finansiere magnettoget i USA

Fremtiden lige nu er det, som Asien er i gang med at gøre. Det er videnskabeligt og teknologisk fremskridt. Det er store programmer. Det er infrastrukturinvesteringer. Det er, at man sætter menneskene i arbejde med at opbygge fremtiden.

De vil gerne have os med. I går kom der faktisk en nyhed om, at den kinesiske Export-Import Bank, har tilbudt at give et lån på 7 mia. dollar til at etablere en magnettogetbane fra Los Angeles til Las Vegas. Og så kan man diskutere, at det at bygge en hurtigtogbane fra Los Angeles til Las Vegas nok ikke lige er det bedste sted, for det er nok noget med noget gambling, underholdningsindustri og lignende. Men det er et projekt, der længe har været til diskussion. Der er ingen offentlig infrastruktur ud til Las Vegas, og det burde der være. Derfor er det her på tegnebrættet, og så siger kineserne: »Hvis I ikke kan finde ud af andet, så er vi skam villige til at låne jer penge til at gøre det«.

Så det vi nu ser, er at kineserne yder udviklingsbistand til USA, ligesom de har gjort det til Rusland, til Afrika, og andre steder. Og det skal vi være glade for.

Barack Obama vil nedlægge NASA. Han vil skrotte programmet for at komme tilbage til månen og senere til Mars. Samtidig er Kina i gang med det meste ambitiøse rumprogram, som der har været her på jorden siden 60'erne. De kommer til månen. Jeg er villig til at indgå væddemål om, hvad nationalitet den næste person som sætter en fod på månen har. Oddsene er rimelig store for, at det er en kineser.

Kinas rumprogram – en ny Sputnik?

Og Kina og Indien begynder nu også forskellige former for samarbejde, for Indien er godt klar, over at det er svært at gøre det hele fra ingenting. Derfor vil de vældigt gerne hægte sig på det kinesiske program. Hvis kineserne siger, at de vil have en mand på månen i 2020, så står han nok der i 2016. Sådan plejer det at gå.

Det her er faktisk vores chance. Det her giver os en chance på samme måde, som hvis man spurgte: »Hvad var det, der fik U.S.A. til at sætte en mand på månen? Hvorfor blev de pludselig så inspireret?« Så er svaret: »Der var en lille satellit, som man kunne se på aftenhimlen rundt omkring i verden, der blinkede: Blip, blip, blip – Sputnik!« Og

da Russerne sendte Sputnik op, så var det et vink med en vognstang om, at nu måtte amerikanerne tage sig gevaldigt sammen. Og det gjorde de så. John F. Kennedy sørgede for, at man fik en mand på månen. Og meget mere for den sags skyld. Og det er det, vi skal sørge for. Det her er et vink med en vognstang om, at hvis ikke vi vil tabes helt bagud af historien, så skal vi i gang nu. Så skal vi lave et skifte her i den vestlige verden.

LaRouche-kampagnen i USA

Vi er i gang i USA. Vores ungdomsbevægelse er i fuld fart. Faktisk har vi i Massachusetts en kandidat, Rachel Brown, som stiller op imod Barney Frank, en af de store syndere i at give hjælpepakkerne til banker. Kesha Rogers stiller op i Texas i distriktet, hvor NASA nu er ved at blive nedlagt. Hvis alle de her NASA-medarbejdere stadigvæk midt i desperationen kan tænke bare en lille smule, så satser de stort på at sørge for, at Kesha Rogers får al mulig opbakning og bliver valgt. For der skal et skifte til. Summer Shields stiller op i Californien [imod Nancy Pelosi, formanden for Repræsentanternes Hus].

Men pointen er, at dette er ikke enkelte kandidater, men at vi bygger en national bevægelse i USA for at gøre det, Obama siger man ikke kan gøre... i valget til Repræsentanternes Hus, til midtvejsvalget. Gøre det, som Obama siger ikke kan lade sig gøre, nemlig at gå i gang med den form for økonomisk opbygning, Franklin D. Roosevelt stod for, og som reddede USA ud af depressionen. Og så kan man så også tage John F. Kennedy og alle disse andre store visioner for et rumprogram med ind og sørge for, at man har en fremtid.

Internationalt, så er LaRouches 4-magts-aftale nøglen til at få en global løsning. Og LaRouche selv sidder midt i det, fordi han er den person, der har troværdigheden til at bringe det her sammen. Han er garanten. Hvis der er folk i USA, der samarbejder med ham, så får de troværdigheden til, at man i Rusland, i Kina, i Indien, og andre steder siger: »Fint. Så kan vi indgå en aftale med USA, for det er det rigtige USA. Det ikke en britisk vasalstat. Næh, det er det USA, som rykkede sig løs fra briterne. Det er det USA, som var et fyrtårn og et håb for hele verden. Dét USA, det er nu tilbage.«

Gå ikke i historiens glemmebog

Vores opgave er at sørge for, at vi mobiliserer folk, både for deres egen overlevelse men også for nationernes overlevelse. Hvis vi fortsat har sådan et middelmådigt sammenrend af politikere, der ikke aner noget som helst om disse større spørgsmål, så vil lande ophøre med at eksistere. Kulturer vil forsvinde. Sprog vil forsvinde. Historien, fremtiden, har ikke brug for den slags. Hvis man ikke er i stand til at forstå disse grundlæggende ting, så ryger man ind i historiens glemmebog, og det er der, hvor vi står.

Jo, man kan vælge at gå ud i samfundet, og rende rundt og lave klimabrigader og lignende, spille sin tid, og være en skamlet på nutiden. Noget man i fremtiden vil skamme sig dybt over.

Eller også siger man: »Nej, nu er det nok. Nok er nok. Jeg vil gøre menneskeheden fremtid til min identitet. Jeg vil udvikle mit talent. Jeg vil sørge for, at mit land kan bidrage med alt, hele den positive tradition det har, som Danmark har.«

»Vi har gjort rigtig mange gode ting i historien. Vi var med til at lave Det væbnede Neutralitetsforbund, der hjalp USA, da de skulle rykke sig løs fra briterne. Vi har støttet Schiller. Vi har haft en H.C. Ørsted. Vi har lavet bidrag med store videnskabelige gennembrud. Vi har været ude rundt omkring i verden og været med til at bygge verden op. Det er det, vi skal gøre fremover.«

»Og jeg, som sidder her i Danmark, jeg vil udvikle mit talent. Jeg vil sørge for, at jeg kan bidrage

med noget stort i den retning.«

Ikke kun, at vi skal have en ny regering i Danmark, for en ny regering vil ikke gøre nogen som helst forskel under de nuværende omstændigheder. Næh, vi er tvunget til at have en ny politik. Vi er tvunget til at insistere på, at det nu skal være fremtiden, og ikke de alment accepterede dogmer i nutiden, som skal bestemme, hvad det er, vi gør.

Man skal sørge for at gøre noget i dag, som man om tyve år, om fyrrer år, i næste generation, kan være stolt af, at man har gjort, i stedet for at måtte skamme sig over, at man lod al den opsparrede kultur, al den rigdom som vi har fået her i Europa gennem hundreder af år, falde til jorden og gå i glemmebogen.

Den græske krise har følgeskab af kriser i Portugal, Irland, Italien og frem for alt Spanien. Det medfører ikke blot fare for euroens sammenbrud, men vil gennem kriser i banker som Banco Santander få store konsekvenser i det internationale finanssystem.